

Arrest

nr. 179 887 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Angolees staatsburger bent, geboren op (...) 2012 te Uige, van de Bakongo etnie.

U verklaart dat u naar school ging en dat u na uw secundair onderwijs begon aan een hogere studie in de psychologie. Eind 2012, begin 2013 werd u uitgehuwelijkt, buiten uw wil, aan een oudere man. U ging bij deze man inwonen en tijdens de week woonde u in Caxito om er te studeren.

U verklaart dat u actief lid was bij de beweging ‘Movimento Revolucionario’ en dat u deelnam aan vier manifestaties waarbij er tegen het huidige regime werd betoogd. U geeft aan dat de Angolese recherche tweemaal naar uw huis kwam en dat ze u wilden omkopen opdat u zou stoppen met het deelnemen aan

manifestaties. Toen u voelde dat uw situatie niet langer veilig was in Angola, begon u uw vertrek voor te bereiden. U ontving een toeristenvisum voor Portugal waardoor u per vliegtuig het land verliet op 9 februari 2014. U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstantie op 11 februari 2014. Nadat u zich verzette tegen uw uitwijzing naar Portugal, belandde u in de illegaliteit in België. U kreeg een kind, AJL, geboren op (...) 2014 te Nijvel en u verbleef met uw zoon bij zijn vader. U diende een aanvraag 9 bis in op 8 december 2015 die zonder voorwerp bleek. U vroeg op 18 maart 2016 opnieuw asiel aan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U verklaart dat u de Angolese overheid vreest omwille van uw lidmaatschap bij de 'Movimento Revolucionario' (zie gehoor CGVS, p 12). Daarnaast vreest u ook uw man, met wie u traditioneel gehuwd bent, omdat u niet langer bij hem woont.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat u nood heeft aan internationale bescherming.

U diende uw eerste asielaanvraag in op 11 februari 2014. Tijdens die asielaanvraag haalt u als enige motief uw gedwongen huwelijk aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Daar u verklaart dat u met een Portugees visum naar België bent gereisd, werd de Dublin procedure gestart. Na acceptatie van Portugal om u te transfereren volgens de EC 343/2003/Regulation (EU) no 604/2013 van het Europese parlement en Raad van 26 juni 2013, bleek echter dat u in het geheim vertrokken was waardoor de overdracht naar Portugal niet kon gebeuren.

Op 8 december 2015 diende u een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvraag is zonder voorwerp geworden. U dient vervolgens op 18 maart 2016 opnieuw een asielaanvraag in. Deze keer roept u naast uw gedwongen huwelijk ook uw politiek engagement bij de partij Casa-Ce in als asielmotieven. Niet alleen is het opmerkelijk dat u na de twee jaar dat u in België verblijft een bijkomend asielmotief vermeldt, daarnaast ondermijnt het uw nood aan bescherming dat u op 8 december 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en geen asielaanvraag waardoor de waarachtigheid van uw ingeroepen nood aan bescherming sterk wordt ondergraven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw gedwongen huwelijk helemaal niet aannemelijk kan maken. Bij de DVZ verklaarde u immers op 14 februari 2014, dat u vijf maand voor uw vertrek naar België bij uw man in Terra Vermelha heeft gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10, dd 14/02/2014). Bij het CGVS verklaart u echter dat u iets meer dan een jaar bij uw man heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p 5 en p 6). Het is niet aannemelijk dat u zich dermate vergist in de tijd dat u bij uw man zou hebben verbleven. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u huisvrouw was in Angola en dat u van uw man geen werk mocht zoeken (zie verklaringen DVZ, vraag 12, dd 14/02/2014). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u op dat moment studeerde (zie gehoor CGVS, p 11). Daarenboven geeft u aan dat u door de week in Caxito woonde en dat u tijdens weekends en vakanties bij uw man woonde (zie gehoor CGVS, p 11). Deze verklaringen klemmen verder met uw uitspraak die u bij de DVZ deed op 18 maart 2016, waarbij u zegt dat u van uw man niet naar buiten mocht en dat hij autoritair was (zie Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 18/03/2016). De informatie die u over uw man en uw gedwongen huwelijk geeft, zijn dermate tegenstrijdig dat er helemaal geen geloof kan gehecht worden aan uw vermeende gedwongen huwelijk.

Daarnaast bent u ook niet op de hoogte van het aantal kinderen dat uw man zou hebben of van hun namen (zie gehoor CGVS, p 6) terwijl u ruim een jaar zou hebben samengewoond en terwijl u verklaart dat hij u informeerde wanneer hij hen ging opzoeken (zie gehoor CGVS, p 6). Dergelijke flagrante incoherenties over uw huwelijksleven maken dat u uw gedwongen huwelijk helemaal niet aannemelijk kan maken.

Niet alleen slaagt u er niet in om uw gedwongen huwelijk aannemelijk te maken, daarnaast kan u ook niet aannemelijk maken dat u uw land omwille van uw politieke activiteiten heeft ontvlucht.

Bij het interview bij de DVZ verklaarde u dat u omwille van uw politieke activiteiten bij CASA-CE asiel aanvraagt (zie Vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 18/03/2016). Uit uw gehoor bij het CGVS blijkt echter dat u in Angola geen lid was van deze beweging (zie gehoor CGVS, p 19).

Tijdens het gehoor bij het CGVS haalt u aan dat u lid was van de beweging 'Movimento Revolucionario' (zie gehoor CGVS, p 12). Deze beweging is echter geen politieke partij zoals CASA-CE, waar uw vrees bij de DVZ naar uit ging.

Daarenboven kan u uw lidmaatschap bij de beweging Movimento Revolucionario niet aannemelijk maken. Zo verklaart u dat Luaty Beirão de oprichter is van de organisatie (zie gehoor CGVS, p 16-17). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze een sleutelfiguur was bij de oprichting van de groep Central7311, een overkoepelend forum voor de protestbeweging in Angola. U blijkt echter Central7311 niet te kennen en er zelfs nooit over te hebben gehoord (zie gehoor CGVS, p 17). Wanneer u wordt gevraagd of u Pedro Pedrowski kent, geeft u aan dat hij dezelfde ideeën heeft. Wanneer u wordt gevraagd of hij tot een bepaalde beweging behoort, zegt u dat hij niet tot een beweging behoort maar eerder apart zou werken (zie gehoor CGVS, p 17). Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat Pedro Pedrowski een prominent lid is van de 'Movimento Revolucionario'. Het is niet aannemelijk dat iemand, die beweert lid te zijn van de beweging 'Movimento Revolucionario' en die dermate in de beweging betrokken zou zijn dat de DNIC - Direção Nacional de Investigação Criminal (Angolese recherche) haar tweemaal komt opzoeken, dat ze niet op de hoogte zou zijn dat Luaty Beirão een sleutelpositie zou hebben in de beweging Central7311 en dat hij de 'Movimento Revolucionario' niet heeft opgericht. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent dat Pedro Pedrowski een prominent lid is van de beweging waarvan u verklaart actief lid te zijn.

U bent helemaal niet op de hoogte van andere bewegingen die in Angola oproepen tot revolutie (zie gehoor CGVS, p 16) waardoor op zijn minst ook ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw daadwerkelijk engagement.

U verklaart verder dat u vier maal heeft deelgenomen aan betogingen (zie gehoor CGVS, p 13). U verklaart dat de tweede betoging waar u aan deelnam op 27 januari 2012 plaatsvond. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat er toen een manifestatie was. U verklaart daarenboven dat u tijdens deze manifestatie, georganiseerd in Cazenga, werd opgepakt en naar Funda werd gebracht (zie gehoor CGVS, p 13). Wanneer later tijdens het gehoor opnieuw werd gevraagd tijdens welke betoging u werd afgevoerd naar Funda, denkt u initieel dat het tijdens de eerste manifestatie was, waarna u uw antwoord aanpast en verklaart dat het tijdens de vierde manifestatie was (zie gehoor CGVS, p 22). Het ondermijnt elke geloofwaardigheid dat u uw verwijdering naar Funda situeert op een moment waarop er geen manifestatie was en dat u daarenboven in de loop van het gehoor zou vergeten wanneer u deze ingrijpende gebeurtenis zou hebben meegemaakt. Ook uw verklaringen over de derde manifestatie waar u aan deel zou hebben genomen op 10 maart 2012 komen niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U situeert deze manifestatie in Largo da Independência (zie gehoor CGVS, p 13). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt er echter dat er op die dag een kleine manifestatie was in Cazenga. Opnieuw kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk heeft deelgenomen aan deze manifestaties.

U kan, naast de vier manifestaties waaraan u pretendeert zelf te hebben deelgenomen, geen andere manifestatie opsommen die werden georganiseerd. Het is niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk een actief lid zou zijn van de 'Movimento Revolucionario', u niet op de hoogte zou zijn dat deze organisatie op 19 september 2013 een manifestatie organiseerde, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

U slaagt er helemaal niet in om aannemelijk te maken dat u lid bent van de 'Movimento Revolucionario' en dat u daarom de Angolese overheid zou moeten vrezen. Bijgevolg kan u ook niet sterk maken dat u wordt gezocht door het DNIC.

Ook uw vermeende vrees voor Casa-Ce kan u niet aannemelijk maken. U verklaart immers dat u geen lid was van deze organisatie in Angola (zie gehoor CGVS, p 19) waardoor deze geen aanleiding kan geweest zijn voor uw vlucht uit Angola.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisweg die u aflegde bij de DVZ en het CGVS eveneens tegenstrijdig zijn. Bij de DVZ verklaarde u immers dat u per vliegtuig, na een transit in

Congo naar België vloog (zie Verklaring DVZ, vraag 33, dd14/02/2014). U verklaart dat u in België een vliegtuig zou nemen naar Portugal maar dat u dat niet heeft gedaan omdat u iemand op de luchthaven leerde kennen (zie Verklaring DVZ, vraag 31, dd14/02/2014). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u met het vliegtuig naar Portugal bent gevlogen en dat u vervolgens, na drie dagen in Portugal, een bus heeft genomen van Portugal naar België (zie gehoor CGVS, p 23). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaart u dat u wel heeft gezegd dat u in Portugal was en dat u de vraag dan misschien verkeerd heeft begrepen (zie gehoor CGVS, p 23).

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt uw originele Angolese identiteitskaart voor met nr (...), uitgegeven op 2/3/2012 en geldig tot 1/03/2017. Deze identiteitskaart toont aan dat u waarschijnlijk over de Angolese nationaliteit beschikt, wat niet in twijfel wordt getrokken. U legt daarnaast ook een origineel Certificado de habilitações (vrije vertaling: kwalificatie certificaat) voor. Daaruit blijkt dat u in Angola heeft gestudeerd en dat u er in 2011 uw secundair onderwijs heeft afgerond. Verder legt u een kopie voor van een aanhoudingsbevel (Mandado de captura), uitgegeven op 15 februari 2016. Naast het feit dat het wel zeer merkwaardig is dat u in 2016 nog steeds zou gezocht worden, dient te worden opgemerkt dat het hier gaat om een kopie en dat er daarom geen bewijswaarde aan gehecht kan worden aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk. U legt ook een PV, opgemaakt in België, voor waaruit blijkt dat u problemen had met de vader van uw kind, wat op geen enkel moment in twijfel wordt getrokken. U legt ook een inschrijvingsformulier voor van uw lidmaatschap bij CASA-CE. Gezien uw tegenstrijdige verklaringen mbt uw politiek engagement, is het feit dat u lid zou zijn van CASA-CE op zich geen reden waarom u vervolging zou moeten vrezen in Angola. Gezien u niet actief was in deze organisatie in Angola, lijkt het lidmaatschap dat u nu voorlegt eerder gebaseerd op puur opportunisme. Tot slot legt u ook een zestal foto's voor waarbij u deelneemt aan een manifestatie – vermoedelijk aan het Centraal-Station in Brussel. Uit de foto's en de begeleidende mail blijkt dat u heeft deelgenomen aan een manifestatie ter ondersteuning van politieke gevangenen. Er is geen aanwijzing dat de Angolese overheid u omwille van deze - kleine - manifestatie zou viseren. Bovendien kan, zoals hierboven reeds werd vermeld, geen geloof gehecht worden aan uw politiek engagement in Angola.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen van haar dossier en de meest recente informatie tot zijn conclusie is gekomen. Eveneens acht verzoekster de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Wat betreft het gedwongen huwelijk meent verzoekster dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die voldoende ernstig zijn om een weigering van het beschermingsverzoek te rechtvaardigen. Verzoekster gaat vervolgens in op de termijn dat ze bij haar man woonde, of ze huisvrouw dan wel studente was en of haar echtgenoot al dan niet autoritair is.

Aangaande haar politieke activiteiten voor CASA-CE stelt verzoekster dat zich geen tegenstrijdigheid voordoet nu zij geen actief lid is van het CASA-CE maar wel een sympathisant. Verder verduidelijkt verzoekster dat groep Central 7211 een overkoepelend orgaan is voor verschillende protestorganisaties, waaronder de Movimento Revolucionario (hierna verkort MR). Volgens verzoekster ligt Luaty Beirao

eveneens aan de basis van de MR. Wat betreft Pedro Pedrowski wijst verzoekster erop dat ze hem wel kent, weet dat hij dezelfde ideeën deelt en wel kan duiden wat deze man doet ook al weet ze niet precies wat hij binnen de MR doet. Ze vervolgt wel in detail verklaringen te hebben kunnen afleggen aangaande wat haar is overkomen naar aanleiding van een manifestatie, maar dit enkel niet in de tijd te kunnen plaatsen. Verzoekster meent een duidelijke algemene kennis te hebben over de MR en ook een uitgebreide hoeveelheid aan documenten die haar relaas staven, te hebben voorgelegd. Tot slot betwist verzoekster met klem dat het feit dat ze thans lid is geworden van CASA-CE in België zou ingegeven zijn door opportunisme en acht zij dit kennelijk onredelijk nu zij reeds in het herkomstland lid was van de MR en sympathisant van de CASA-CE en dit engagement thans wenst verder te zetten. Volgens verzoekster is dan ook onvoldoende rekening gehouden met de stavingstukken die wijzen op de deelname aan manifestaties.

2.2. Documenten

Ter zitting heeft verzoekster op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neergelegd waarin wordt verwezen naar het volgende:

Twee kleurenkopies van foto's van verzoekster gedurende betogingen.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van het verzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in

zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999; nr. 82.301, RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de motieven op grond waarvan verweerder geen geloof heeft gehecht aan het relaas van het gedwongen huwelijk, steun vinden in het administratief dossier. Het motief wat betreft de duur die verzoekster bij die man woonde (5 maanden of een jaar), het feit dat verzoekster nu eens een huisvrouw die geen werk mocht zoeken, dan weer een studente die in de week niet thuis woonde was en de gebrekkige kennis over die echtgenoot hebben betrekking op relevante bijzonderheden aangaande het relaas en de Raad kan het dan ook niet onredelijk achten dat verweerder deze aangrijpt om het relaas van het gedwongen huwelijk ongeloofwaardig te verklaren. De argumenten die verzoekster dienaangaande in het verzoekschrift heeft ontwikkeld, kunnen niet overtuigen. Ook al kan geen zwaar gewicht worden gehecht aan de kennis van data, nu het mogelijk is niet sterk te zijn in het

onthouden van talrijke data, is er wel een opmerkelijk verschil tussen 5 maanden of een heel jaar dat verzoekster tegen haar wil bij een man moest wonen nu zij aanvoert dat dit in de context was van een gedwongen huwelijk. Ook het opmerkelijk verschil tussen het leven van een huisvrouw die niet mag werken van de echtgenoot of een studente die de hele week weg van huis verblijft en enkel in het weekend het huishouden op zich neemt, kan niet verklaard worden door het toekomstbeeld dat zij voor ogen had als geëmancipeerde vrouw. Het verder enkel affirmeren dat de echtgenoot autoritair was, verhelpt niet aan de voornoemde flagrante tegenstrijdigheden of het gebrek aan kennis over die echtgenoot zijn andere kinderen.

Wat betreft het politiek engagement van verzoekster, is de Raad evenmin overtuigd dat dit een aanleiding kan vormen tot het erkennen of toekennen van een internationale beschermingsstatus.

De argumentatie van verzoekster is er in essentie op gericht om de vastgestelde tegenstrijdigheden of draagwijdte van de lacunes in de kennis van verzoekster te minimaliseren. De Raad onderstreept dat de pertinente vraag *in casu* niet is te beslissen of verzoekster al dan niet kennis moest hebben van het ene of het andere feit, noch of er valabele excuses voorliggen voor bepaalde onwetendheden, maar wel te evalueren of verzoekster aan haar relaas, op grond van de informatie die ze verstrekt, een consistentie en coherentie kan geven dermate dat haar verklaringen volstaan om te overtuigen van de realiteit van de gebeurtenissen waarop ze haar verzoek baseert.

Bijgevolg hecht de Raad *in casu* ook weinig belang aan de volgorde van manifestaties of de exacte data ervan, maar des te meer aan het feit dat verzoekster in het eerste verzoek tot internationale bescherming in 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet « neen » heeft geantwoord op de vraag of ze actief was in een organisatie, vereniging of partij en in het geheel geen gewag heeft gemaakt van politieke partijen. Pas twee jaar later, bij een tweede verzoek tot internationale bescherming in maart 2016, blijkt het antwoord ineens bevestigend op dezelfde vraag of verzoekster actief was in een organisatie of vereniging of partij en stelt ze onomwonden actief geweest te zijn in de politieke beweging CASA-CE en dit al vanaf 2009. Geheel vreemd is dan nogmaals dat verzoekster in het gehoor bij verweerder drie maanden later niet langer voorhoudt lid geweest te zijn van CASA-CE, in het verzoekschrift louter sympathisant, om dan ineens sedert jaren actief deel genomen te hebben aan verschillende manifestaties voor de Movimento Revolucionario, volgens verzoekster geen politieke partij maar een revolutionaire beweging. Verweerder heeft dan ook geheel terecht en op redelijke wijze gemotiveerd dat het opmerkelijk is dat verzoekster na twee jaar verblijf in België een bijkomend asielmotief vermeldt. Verzoekster gaat in het verzoekschrift niet in op de vaststelling dat zij in haar eerste beschermingsverzoek geen gewag heeft gemaakt van enig politiek engagement. Ook ter zitting kon verzoekster hier geen afdoende verklaring voor geven. Het feit dat het invullen van een vragenlijst korter is dan een uitgebreid gehoor bij verweerder is evident, doch geen verklaring waarom verzoekster in 2014 expliciet ontkenkend heeft geantwoord op het feit dat ze ooit politiek actief is geweest in haar herkomstland. Nu er uitdrukkelijk werd naar gevraagd, kan het niet om een vergetelheid gaan. Bovendien blijkt uit het gehoor en uit het PV dat verzoekster heeft voorgelegd aan verweerder dat zij in België een bijzonder moeilijke verhouding heeft met de in België verblijvende vader van haar kind en dat zij niet langer bij hem kon inwonen. Zo verklaart verzoekster in haar gehoor bij verweerder « *hij zou me vermoorden uiteindelijk, zei hij, ik had al breuken omwille van hem, daarom op 18/03 ben ik de 2^e keer asiel gaan vragen, om te zien of ik een plek kon krijgen met mijn zoon.* » Hier stelt verzoekster nagenoeg uitdrukkelijk een tweede beschermingsverzoek ingediend te hebben met het oog op veilige opvang voor zichzelf en haar kind. Ook al hoeft een dergelijk oogmerk van veilige opvang, *in se* geen oprecht vluchtrelaas uit te sluiten, dan nog is de Raad er *in casu* niet van overtuigd dat het relaas met een werkelijk persoonlijk politiek engagement strookt. Naast het feit dat verzoekster, zoals verweerder opmerkt, enkele lacunes vertoont in haar kennis van prominente leiders of bekende leden van de Movimento Revolucionario, acht de Raad het in hoofdzaak niet aannemelijk dat zij werkelijk gedurende jaren aan tal van manifestaties zou hebben deelgenomen in het raam van die beweging en daar ook de door haar vermelde problemen door zou gekregen hebben met de Angolese overheid, en toch nalaat bevestigend te antwoorden als haar in 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken eenvoudig wordt gevraagd of zij politiek actief was.

Ook al erkent de Raad *in casu* dat verzoekster een algemene kennis heeft over de Movimento Revolucionario, die in grote lijnen overeenkomt met de informatie in het administratief dossier en ook al heeft zij enkele stavingstukken voorgelegd, zoals een kopie van een aanhoudingsbevel en foto's van zowel manifestaties die zouden kunnen in het herkomstland en in België plaats gevonden hebben, dan nog is de Raad omwille van de voormelde redenen niet overtuigd dat verzoekster om die reden haar land is ontvlucht of omwille van een persoonlijk politiek engagement een gegronde vrees heeft voor

vervolging. Verweerder merkt terecht op dat het merkwaardig is dat verzoekster in 2016 nog zou gezocht worden en dat de bewijswaarde van een kopie relatief is. Ook de foto's die verzoekster ter zitting voorlegt, kunnen onvoldoende in verband gebracht worden met een geloofwaardig relaas aangaande een persoonlijk politiek engagement. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, 7257 (beschikking)).

Het feit dat verzoekster aan verweerder een inschrijvingsformulier voor een lidmaatschap heeft voorgelegd van de CASA, waaruit niet meer dan haar interesse in een lidmaatschap van "Casa Belgica" blijkt en de foto's van een manifestatie die verzoekster aan verweerder heeft voorgelegd waarvan verzoekster verklaart dat ze in België zijn genomen ter ondersteuning van politieke gevangenen kunnen geenszins op afdoende wijze een actief engagement aannemelijk maken dat door de Angolese overheid als gevaarlijk dissident kan worden gepercipieerd. Verzoekster erkent in het verzoekschrift ook uitdrukkelijk niet te beweren dat ze omwille van de manifestatie in België door de Angolese overheid gezocht zou worden. De Raad is op grond van deze elementen ook niet overtuigd van een eventueel "refugié sur place – profiel".

Concluderend is de Raad bijgevolg van oordeel dat de voormelde weerhouden motieven, die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Evenmin blijkt een incorrecte feitenvaststelling.

Verzoekster kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en een schending aanvoert van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doch dit enkel toelicht in het licht van de vluchtelingenstatus. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover moet worden aangenomen dat zij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongelooftwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES